

Pósa Lajos

A TÜNDÉRKORONA

Az ezüsthajú tündérek kagylón forgó aranyvárában megszólaltak az üvegharangok. Kristály csengésüket visszhangozta a mező, az erdő. Még a legmagasabb sziklák szirtjén alvó sasok is felnyitották rá a szemüket.

A harangszó elhangzott, egy hófehér galamb röptül föl a magasságba, körülkeringte a várat háromszor. Mikor leszállott a vár piros fedelére, egyszerre világos lett az egész tündérbirodalom. Ezer meg ezer kristályablak pattant ki, mindeniken egy ezüsthajú tündér dugta ki a fejét, de abban a pillanatban vissza is húzta bánatosan mindenik. Kék szemükben könny csillogott, gyöngyként pörgött végig rózsás arcukon. De hogy is ne szomorkodtak volna, mikor a még tegnap virágtól mosolygó tündérbirodalmukat ma fehér hó lepi mindenütt. Sehol egy virág, sehol egy madár! Merően szegezték szemüket a fehér pusztaságra. Keresve keresett mindenik valamit, ki kedves virágot, ki virágszedő kosarát, ki elhajított aranylabdáját, ki az aranykarikáját.

– Sehol semminek nyoma! – kiáltanak siránkozva. – Mi lesz velünk, ha fölébred a királyné, s meglátja ezt a fehér takarót, mely szerető virágtestvéreinket eltemette?

– Óh, jaj! – kesereg egy tündér – hisz akkor a királyné csillagkoronája is a hó alatt van. Ott feledte tegnap az ibolya lugasban. Oda a varázs, oda a hatalom! Mivel kelthetjük fel ezután a napot? Mivel fakasztunk a réten virágot? Mivel ébresztjük föl a dalos madarat?

De nem sokáig kesereghettek, mert fölpattant az arany ajtó s megjelent a tündérek gyönyörű királynéja. Rózsás homlokát felhő borította, hullámos arany haját maga után húzva tépdeste, szaggatta.

Olyan nagyot toppantott pici lábával, hogy az arany falakról a rózsás csuprocskák, nefelejceses tányérok csörömpölve hullottak a földre. A tündérek térdre borultak haragos királynéjuk előtt.

– Ki tette ezt? Kinek volt oly hatalma, hogy az én mosolygó birodalmamat fagyos temetővé varázsolja? Jaj annak, aki tette! Halljátok meg parancsolatomat! Mire újból megszólalnak az üvegharangok: napsugaras, madárdalos, virágos legyen tündér birodalmam; csillagkoronám pedig a régi helyén – az ibolya lugasban, a szivárványszegen ragyogjon!

S azzal haragosan eltűnt, otthagya a megrémült tündéreket, kik kezüket tördelve siránkoztak.

– Mit tegyünk! Mit tegyünk? Hogy oszlassuk el a telet? Hogy emeljük le mosolygó virágainkról a tél fagyos bundáját? Hogy varázsoljuk vissza a tavaszt, ha nincs meg a királynénk varázskoronája. Ki tette ezt, hol az a vakmerő?

Ahogy így keseregnek, előugrik a legkisebb tündér:

– Ne sírjatok, ne ríjatok, édes tündértestvéreim! Mondanék én valamit. Gyúrjuk össze a hópihét labdává és hajigáljuk fel a magasba. Majd odafönt elkapdossák az angyalkák. Estére majd csak készen leszünk vele.

Tetszett a többinek a kis tündér beszéde. Hozzá is láttak a labdagyúrúráshoz mindjárt. Ezer meg ezer kis tündérekézből repült a magasba az összegyúrt hólabda. Az angyalkák meg elkapdosták. Ment is szépen egy darabig a hólabda hajigálás – de egyszerre valamennyi sírásra fakadt és ugyancsak fútták megfázott kis tündér ujjait. Legjobban siránkozott a kis tündér, de leghamarább meg is vigasztalódott, s újra csak előállt egy másik tanáccsal:

– Ne sírjatok, ne ríjatok, kedves testvéreim! Ha ezzel nem sikerült a havat elpusztítani, majd sikerül mással. Mire valók az arany lapátok! Belapátoljuk a tengerbe, meglássátok, egyszeribe készen leszünk, ha hozzálátunk.

Tetszett a többinek a kis tündér beszéde, elő is szedték az arany lapátot, s úgy meglapátolták, mint a parancsolat. Minden lapát hó után fájó sóhajtás hallatszott fel a hó alól.

– Szegény kis virágtestvéreink, fáztok, ugye? Csak még egy kicsikét várjatok, csak míg a királyné varázskoronáját megleljük a hó alatt. Majd megrázzuk háromszor, egyszeribe lecsókolja rólatok a tavaszi napsugár a hideg hótakarót. Ne sírjatok, édes virágtestvéreink, ne ríjatok!

De bezzeg a virágok vigasztalóinak is pityergésre állt a szájuk. Majdhogy le nem fagyott rózsás körmöcskéjük a kis lábukról. El is hajigálták az arany lapátot, nem bírták tovább a lapátolást.

Még keservesebb sírásra fakadtak.

– Hogy leszünk kész, mire az üvegharangok megcsendülnek, mire a fehér galamb háromszor körülkeringi a tündérvárat? Mi lesz velünk, mi lesz velünk! Számúz a királyné mindnyájunkat a tündér birodalomból!

Leghamarabb felszáradt a kis tündér harmatkönnye, újra csak megszólal vigasztaló szóval:

– Ne sírjatok, ne ríjatok, édes testvéreim! Ha nem sikerült a második próba, majd sikerül a harmadik. Mire valók az arany hóékék, csillagkoronák? Beszántjuk a havat a földbe, be is boronáljuk. Majd meglátjátok, ha hozzáfogunk, készen leszünk egyszeribe.

Tetszett a többinek a kis tündér beszéde, el is fogadták azt. Lekapta a kis tündér a sarki csillagról az arany trombitát, belefújta háromszor. Ott is termett egyszerre a felhőkből ezer meg ezer száguldó arany szarvas, mindenik homlokán egy csillag ragyogott. Arany volt a szőre, ezüst volt az agancsa, gyémánt volt a patkója mindeniknek. Megrázták magukat háromszor.

– Hopp-hopp, ezüsthajú tündérek, mit parancsoltok?

– Semmi egyebet, csak azt, hogy segítetek ezt a sok havat beszántani, beboronálni.

Minden tündér befogott hét aranyszarvast az arany hóékébe, aztán, mint a kis pintyőkék, rákezdték erre a nótára:

*Havat szántunk, boronálunk,
Mosolyogj fel, tündérváruunk!*

És szántották a havat, boronálták rá a virágos földet.

Egyszerre csak, amint így szántanak, a kis tündér felkiált, és kezével magasra tartja a tündér királyné varázskoronáját.

– Megvan! Megvan! Itt a hatalom, s nyomban megrázta háromszor a koronát. Hát csodák csodája: egyszerre csak a ragyogó nap kibontotta aranysugár szárnyát, fölkapta a tél fehér bundáját és harmatcsöppként hullatta vissza a már virágtól mosolygó tündérbirodalomra.

Abban a pillanatban megcsendültek az üvegharangok, megcsillant a magasságban a keringő hófehér galamb szárnya, fölpattantak a tündérvár kapui, ott állt mosolygó szépségében az aranyhajú tündérkirályné. A kis tündérek pedig sütkéreztek a napon, csókolgatták átfázott pici lábaikat meleg sugarával.

– Jól van, kis tündéreim! – így szólt a királyné. – Parancsolatomat teljesítettétek. De hol van az a vakmerő, aki ezt tette? Hozzátok ide színem elé!

A kis tündérek futottak szerteszét, minden virágbokorba keresve-kutatva azt a vakmerőt, aki tündérbirodalmukat fenekestől felfordította. Amint így keresik, kutatják, hát a kis tündér, mert az volt mindig a legfürgébb, fel is találta egy jázmin bokorban mozdulatlanul.

– Itt van! Itt van! – kiált hátra. – Itt alszik a jázmin testvérünk ölében!

Körülsereglették nagy kíváncsian a kis tündérek is. Forgatták jobbra, forgatták balra. Nézték csodaképpen rámás kis csizmáját, árvalányhaj bokrétás pörge kiskalapját. Ráleheltek, egy kis fűszállal meg is csiklandozták az orrát. Nagy sokára meg is mozdult a kis csodaember, ahogy ők neveztek el. Kerekre nyitotta a szemét, nagyot nézett, mikor látta azt a ragyogó tündéerkertet, az ezüsthajú tündéret maga körül. De amikor a szemét felvetette, úgy megijed-

tek a kis tündérek, hogy ahányan voltak, annyi felé szaladtak, csak a virágos bokorból kukucs-káltak kifelé.

A kis tündér legbátrabb volt közöttük. Biztatták is, hogy menjen ahhoz a kis csodaemberhez, és mondja meg neki, hogy szálljon magába, és ha van valakije, akit szeret, akit sajnál, gondoljon rá, mert egy pár perc csak az élete. Ha a királyné megjelenik az ibolya lugasban, ítéletet mond feje felett. Kétszer se mondatta magának a kis tündér, odakarikázott a jázminbokorhoz, arany karikáján.

– Hallod-e, te csoda óriás! Nézd ezt az arany karikát. Ameddig gurul, annyi ideig süt rád az Isten tányérkája. Úgy bizony, mert hát te olyat tettél, amit a királyné nem bocsáthat meg.

– Nem tettem én egyebet, ezüsthajú kis tündér, csak egy csillogó-villogó koronát forgattam meg háromszor ebben a lugasban itt.

– De hát hogy kerültél te ide, hová még földi ember nem juthatott soha?

– Elmondom azt is, te kedves kis tündér. Egy magas sziklára másztam fel. Már-már elértem volna, mikor egy mérges sas lecsapott a sziklára, megragadott hatalmas csőrével és a magasba repült velem. Belekapaszkodtam a sas szárnyába. Az a sas az anya sas lehetett, féltette fiókjait, a földre akart dobni a magasból. Vijjogott is ott fenn, kapálódzott, de én is erősen tartottam magamat, körülöleltem a szárnyát derekasan. Egyszerre csak lefelé tartott, hirtelen lecsapott ebbe a szép virágoskertbe, amelyet még álmomban sem láttam. Itt sötét volt minden, csak itt-ott világítottak a szentjánosbogárcák. Tapogatva haladtam előre, hát egyszer csak egy vakító fényű koronát pillantottam meg egy hétszínű szivárványszegre akasztva. Biz én nem voltam rest megnézni közelebről is, levettem a szivárványszegről és forgattam jobbra, forgattam balra. Egyszerre csak borzasztó hózápor hullott a magasból. Tovább nem tudom, mert egy-két pillanat alatt minden fehér lett, fű, fa, virág, engem is eltemetett a hó.

– Te szegény kis óriás, hát nem is rossz szándék vezetett téged ide? No, várj, gondolkozom, hogy lehetne megengesztelni a királynét, mert ő igen jó.

Töri a fejét a kis tündér, majdhogy bele nem öregszik. Egyszer csak kiderül az arca, így szól a kis óriáshoz:

– Tudsz-e szépen kérni, de nagyon szépen, igen-igen szépen?

– No, ha csak az kell, kedves kis tündér, senki se jobban nálamnál. De sok verést kaptam volna szegény édesanyámtól, ha nem tudtam volna kérni. Vessző suhogott már a kezében, de akkor oda borultam a szívére, összevissza csókoltam arcát, szemét, kezét. El is hajította az én édesanyám azt a somfavesszőt. Egyszer aztán nem kérhettem meg többé az én édes jó anyámat soha, soha, úgy elkapta tőlem egy szárnyas angyal, mint ahogy engemet hozott ide a vijjogó sas madár.

Mikor ezeket mesélte a kis óriás, úgy elkezdett sírni, mint a záporosó. Vele sírt a kis tündér, bánatosan hajtotta le a fejét minden virág. Zokogva dalolt a dalos madár is, mikor meghallotta a kis tündér sírását. Meghallották a többi tündérek is, meghallotta a királyné is és megjelent tündöklő szépségében.

– Ki sír, ki rí itt oly keservesen? Ki szomorította el mosolygó virágaimat, kacagó tündéreimet?

A kis tündér kézen fogva vezette a királyné elé a kis óriást, ki térdre borult előtte s úgy kérlelte:

– Te szép, te jó, aranyhajú tündérkirályné! Terólad mesél a dajka a gyermeknek. Lelkének szárnya nő s repül a mese után, repül erdőn, mezőn át, tengereken túl, míg ideér a te fényes birodalmodba. A te jóságos, balzsamot osztó kezéd beköti a lábát, melyet megvértzett a túske, lecsókolod arcáról a könnyet, melyet az éhség csalt szemébe, lesimítod felborzolt haját, melyet a szél, vihar tépett meg s megrázod neki a tündér látta arany almafát, melyről annyit álmodott. S te szép, te jó királyné, te akarnád az életemet elvenni? Hiszen én nem akarom a ti mosolygó birodalmatokat megzavarni, nem is jöttem volna ide, ha az a vijjogó sas ide nem hoz közibétek.

– Jól van! – szólt meghatva az aranyhajú tündérkirályné –, megkegyelmezek az életednek egy feltétel alatt, ha innen többé nem kívánczol el soha, mert aki ide betéved, annak többé innen kimenni nem szabad.

– Köszönöm jóságod, szépséges királyné. Szívesen itt maradok köztetek, úgyszintsenkim odahaza, csak egy kis sírhalom, édesanyám álmodik alatta. De egyet mégis kérek tőled, jóságos királyné, küldj a tavaszi napsugárral egy-két szál virágot ebből a mosolygó birodalomból a sírjára, mert ha én itt maradok, ki ültetne rá csak egy fűszálat is?

– Meglesz kérésed is, s ezentúl légy a tündérek kis apródja. Nesze ez a sapka, hajítsd fel háromszor a levegőbe.

A kis óriás háromszor felhajította a sapkát a levegőbe. Megszólaltak az üvegharangok. A kis tündérek körülkapták a kis óriást és felöltöztették. Ragyogó ruhában látta magát a kis ezüst patak tükreben. És elkezdtek karikázni arany karikával, labdázni arany labdával.

A kis óriást nagyon megszerették a tündérek. Mikor még nagyobbra nőtt, megválasztották királynak s megkoronázták a tündérkoronával. De soha meg nem feledkezett édesanyja sírjáról. A tavaszi napsugárral teleszóratva szebbnél szebb virággal s egy-egy felhő elvitte a könnyét, hogy ott reszkessen minden kis virágon.

(Az Én Ujságom, 1899/5., *Kócsag vitéz* néven)